

και τὰ μεγάλα τζάκια μας:
φουρτούνα στὰ μπατζάκια μας.

Και Τυρταίος φουκαράς
έφαλε με δεκανίκια
φόρους σὲ γαιῶν σποράς
κι εἰσοδήματα και νοίκια.

Και μέσ' στ' ἄλλα τραγουδεῖ
και τὸ κλασικὸ Γουδι
και τὴν Ἐπανάσταση.

Τοὺς καιροὺς τῆς πτώσεως,
και τῆς Ἀνορθώσεως,
τὴν χρυσὴ κατάστασι.

Και φωνάζει: νίκη νίκη,
και με τὸνα δεκανίκι,
Περικλέτο μου, ποὺ λές,
μέσ' στὸ χῶμα γῆς, ποὺ βράζει,
ἕνα τρίγωνον χαράζει
ἐντελῶς ἰσοσκελές.

Κι ἦτο σύμβολον σηματινον, ὡ φιλότατη κεφαλῆ,
μέλλουσαν εὐδαιμονίαν ἀληθῶς ἰσοσκελῆ,
και κανεῖς ἐκ τῶν ἐν τέλει
μέ στραβὰ δὲν ἦτο σκέλη,
και φιλοδόξος καθένος μέσα κι ἔξω τῆς Βουλῆς
διεσκελῆζε τὴν δόξαν ἀκριβῶς ἰσοσκελῆς.

Και παιῶνον ἦγει μέλος
κι ἐπνδοῦσε κάθε σκέλος,
κι ἔχορευε το χορὸς
εὐθυμος και ζωηρός.

Κι εἶδα γύρω μου γυμνῶν
και πεινῶντων ὄμιλο,
ποὺ δὲν ἔπυζ ἔξυμῶν
εὐχμο κορόμηλο.

Κι αὐτὸς κι ἔκαινος ἔχασε κατευχαριστημένος,
χοροί, λαλοῦμενα, βρολιὰ,
κι ἐφύτρωσε κορομηλιὰ,
κι ἔχόρτασε κορόμηλα καθένος πεινακίμενος.

Κι ἕνας κόσμος ἤλευτός
και στὴν δόξαν προσριλῆς,
ποῦ γινε σὰν σκελετὸς
γὰρ νὰ γίν' ἰσοσκελῆς,
ἀνορθώσεις ἀλαλάζων ἐξκαλὸς ἐχειροκρότες
καρπερὴ κορομηλιὰ,
κι ὁ βαρβάρτος Ἀγαμνών του μεγάλου Δὸν-Κιγῶτη
τὸν κλωτσούσε στὴν κοιλιά.

Τῆς Πατρίδος ἡ ρώμη
τί φτερά ποὺ τοῦ δίνει,
και σὰν ἄλλη Σαλώμη
μὰς χορεύει κι ἔκαινη
μέ κορμὶ λιγερό
τῆς κοιλιάς τὸν χορὸ.

Ἡ Σαλώμη χορεύει,
και με πέπλους ἐπτά
νέα πάλι γυρεύει
νὰ τῆς δώσουν λεπτά.

Και λαὸς οὐνερώθης,
ποὺ γὰρ δόξα φριμάζει,
ὡσὰν ἄλλος Πρώθης
τὸν χορὸ τῆς θαμιάει.

Και πάλιν ἐπὶ πίνικος τοῦτ' ἡ Σαλώμη θέλει
μέ νέα χάριν τρυφρὴν
λαοὺ προδρόμου κεφαλῆν,
ὅπου μ' ἀκρίδες κι ἄγριον ἐμαγαλυνθῆ, μέλι.

Μεγάλος πάλι κλωτσός...
μίλησε κι ὁ Κοτρότσος,
μίλησε κι ὁ Καραῆς
και κάθε φουκαράς.

Τοῦ κάκου τόπος θρήνος,
ἐπέρασε κι ἔκαινος
ὁ φόρος τῆς σποράς.

Πολλὰ κατὰ τοῦ φόρου μίλησε κι ὁ Γιουρῆς,
ἀλλὰ τῶν ἀδυνάτων τὸ δικηρο σου τὸ βρῆξ.
Χρειάζονται παραδῆς
σὲ προκοπῆς πληθῶρα...
Κοτρότσους και Καραῆδες
ποῖος τοὺς ἀκούει τώρα.

Δεόμεια παραδῶν,
κι ἄς νοιώση κάθε κάρα
πῶς κάνουν γὰρ τὰ κάρρα
κουβίνταις τῶν Καραῶν.

Οὐχ ἦτον ἐθεβαίσιον τὰ γέιλη τοῦ Βουστῆ
μέ τόνον πλάγιον κι ἄργον
πῶς κι ἡ κοιλιά τῶν γεωργῶν
μέ τέτοιο φόρο σίγουρα θὰ γίνη σὰν βουτοῖ.

Κι ἐπήγαινα κι ἐπήγαινα, κι ἔφανταζόμου μόνος
πῶς εὐτυχίας ἔβλεπα πηγὰς κι ἀναβρυτήρια,
κι ἀκουσα κτήτορας γαιῶν νὰ ψάλλον καλλιφῶνας:
ἄς ἔχουν γαῖαν ἐλαφρὰν προγράμματα σωτήρια.

Τίμοι τῆς Ἀνορθώσεως ἐψάλλοντο ποικίλοι
κι ἔτρεχαν ἔμπρὸς και πίσω μου βουλμιῶντες σκύλοι.
Κι ὑπὸ τῆς Ἀνορθώσεως τὴν σκέπην μερικὸι
φορούσανε μεταξωτὰ και γούνιας και λαχούρια,
και τούτους τοὺς καμάρωναν ἄλλοι χωρὶς βρακι
και στὴν κοιλιά των ἐβάζαν Συνατάγματα καινούρια.

Ἀποκάλυψις τρελλῆ τοῦ τρελλοῦ τοῦ Φασουλή.

Φ. — Και λαὸς μεστὸς υγιείας
εἶδα ἔμπρὸς μου νὰ περῶλη,
κι ἔορτῆ σκηνοπηγίας
ἔωρτάζετο μεγάλη.

Τι καιροὶ γι' αὐτὸν ὠρατοί,
τί γεμάτος κορβανιάει..
και πολλοὶ νοικοκυρατοὶ
ἐκομυντο σὲ σκηνάς.

Πῶς εἶδα τοὺς ἐρωτῶ,
και μοῦ λέει: δὲν τὰ ξέρεις;
βάζει φόρο δυνατὸ
στὸς πλουσίους ὁ Δευτέρης.

Γεωργική πολιτική.

Μά κι' αυτός ὁ μέγας φόρος τῶν κλουσιῶν κοιλαράδων
λέν πῶς πέφτει 'στὴν καμπούρα κυρτωμένων φουκαράδων.
Πρὸς ἀνόρθωσιν τοῦ κράτους πρέπει νὰ γενῆ θυσία...
φόρος φόρος καί 'στὸ νοῦκι,
ὅπου λέν πῶς εἶναι φρίκη,
καί μ' αὐτὸ θὰ λογαριάζουν καθεμιά περιουσία.

Βάλλθηκαν νὰ μᾶς κάνουν σωσ-τοὺς νοικοκυραίους
ἀνορθωταὶ χρυσοί,
γὰ 'αὐτὸ σκηνοπηγοῦμεν κι' ἔμεις σὰν τοὺς Ἑβραίους
τοῦ πάλαι Μωϋσῆ.

Γι' αὐτὸ μέσα σὲ τεκνίρια,
γι' αὐτὸ μέσα σὲ σκηνὰς
κάνει τώρα πανηγύρια
ἕνας κι' ἄλλος κουνενές.

Κι' ἂν εἶσαι φαμελίτης
κι' ἕνας ἰδιοκτητῆς
ἐπαύλειος τρανής,
ἔλα καὶ σὺ σκηνίτης
μαζί μας νὰ γενῆς.

Μὴν κατοικῆς σὲ σπητι
σὰν πρῶτα, φαμελίτη,
μὰ τώρα μὰ σκηνὴ νὰ πῆγῃς γιὰ φωλιά σου,
καὶ κάθισε καὶ σὺ κι' ἡ λυκοφαμελιά σου.

Μὴν ἔχῃς τὴν βλακεία
νὰ θέλῃς κατοικίαι,
καὶ καλοσυλλογίσου πῶς μέγαρε κι' ἐπαύλειος
'στὸ περελθὸν ἀνέκουε τῆς ἐποχῆς τῆς φαύλης.

Μέγα τὸ γεγονός
Ρωμηῶν ἀρητίλων...
ἐς τηλοῦρον χθονὸς
ἤκουε κατ' Αἰγαύλου.

Μαζί μας, νοικοκύρη,
κούρησε σὲ τεκνίρια,

καὶ σὲ σκηνὰς ἐρήμου τέντωνε τὴν ἀρίδα,
'στὴν ἔρημον κοιμοῦ,
κι' ἔρημος ἐνθυμοῦ
τὴν ἔρημη πατρίδα.

Μέλπει κόσμος εὐφροσύνης
πῶς καλόμοιρος ἔκατο,
ὅπου δόση μούτζικας σ' ἔλα,
καὶ χωρὶς ν' ἀναστενάξῃ
πατριωτικῶς τινάζῃ
μέσ' στὴν ἔρημον τὰ κῶλα.

Ἔξω τώρα τῶν κλεινῶν
λησημονεῖτ' ἐντὸς σκηνῶν
ἐφημέρου βίου ζάλην.

Καὶ σὲ χρόνους εὐπραγίας
ἐορτὴν σκηνοπηγίας
ἐορτάστετε μεγάλην.

Καθὼς ὁ κόσμος κρῖνε
ὁ φόρος θὰ βαρύνῃ
ἐξ Ἰσοῦ τὸν Μπενάκη,
τὸν Κάρνεζι, τὸν Ἀστορα,
καὶ σένα τὸν προγάρστορα,
καὶ τὸν Μαρκαντωνάκη.

Κι' ἐγὼ φώναξα τότε:
μὴ γιὰ φόρους καὶ τέλη
τὰ σηκότια σας τρῶτε,
καὶ γι' αὐτοὺς μὴ σᾶς μέλη.

Μὴ γιὰ φόρους βαρεῖς,
ὃ λαὸς, δυσφορῆς.
'Ενθυμοῦ τὰς ἀσκήσεις 'στὸν λόγον Πανί,
μὴν ξεχνᾶς ἐδῶ πέρα
'στὸς σκηνὰς πῶς μὰ μέρα
ἴσως μείνῃς καὶ πάλι πανί μὲ πανί.

'Ανορθώσεις ύμνετες
'στάς σκηνάς σας, σκηνήται,
και γενναίοι πυγμαίοι.

'Η θυσία κοινή,
και καθένος σας νάχη
'στή σκηνή του σκονι.

Είς έρημιαν άμείροτον και σύ κι' αυτός κι' εκείνος,
έκει κατασκηνώστε τό τιμίον σας σκηνός,
κι' αίνετες την' Ανόρθωσιν, που βάζει νέους φόρους
σε νέα καθέστωτά,
και της Έπαναστάσεως τετέλεκε τους όρους
χωρίς να λείψη γλώσσα.

Είς έρημιαν άμείροτον θαυμάστε την φύσιν
και τας όστιας φέρετε και τόν πατερ' Αγγλίπιν.
Καθένος νους ύπερόχος ζυγιά την έρημιαν
και φεύγει την μετ' άλλων σωτήρων βουλμιαν,
που τρέχουν με τ' τέσσερα σ'όν Κεντρικόν Ταμίαν.

Βλέπω τριγύρω τόσους άνορθωτάς τελειούς,
και διούλου δέν βογγώ
σάν μερικούς άθλιούς
του Βικτωρος Ούγγου.

Έπρας τελευταίας στίχοι για τόν Στρατό κι' ό,τι τύχη.

'Έξαρρα παρατίθηκε και της Διπλής ο Στρατός
και τώρα λέν πως ή Διπλή θα πάη κατά κράτος.

Μιά' μέρα δέν έκάτισε ψηλά σ'τό Προεδρετο
και σ' όλους φάνηκε σαχλό κι' ανάσαστο και κρύο.

Μιά' μέρα δέν τόν έβανε τόν δάσκαλο τόν Στρατό
και της Διπλής οι μαθηται' γενήκαν άνω κάτω.

'Ο φοβερός Είσαγγελεύς κι' ό τρώος της Βουλής
άτρώμητος της τόσκασε για τους Είσαγγελεις.

'Ο Στρατός πιά' σ'τά χέρια του κουδοῦνι δέν φοικτόνει,
που τόκανε σάν Ρούσικη καμπάνα και κανόνι.

Πάνε τ'α κουδουνίσματα τ'α βροντερά του Στρατόου,
όπου μ'έκεινα μάξευε καθένος τ'α λουριά του.

Τ'α μαθητούδια της Βουλής χάνουν τόν δάσκαλό τους,
που με της άιστηρότητες ήθελε τ'α καλό τους.

Τους έβαξε σ'τό φάλαγγα, τους έπερνε φαλάγγι,
με τώρα δίχως άδεια πηγαίνουνε για ανάγκη.

Τόν Στρατό πιά δέν σχιάζονται τ'α ρεμπελικ φουσατά,
που σ'όν στρατούλα τάβχιζε να χάνουν στρατά στρατά.

Κυττάζει κι' ό Προωθητουργός περίλυπος την στάνη,
και προκειμένων δ'α κακών δέν ξέρει τί να κάνει.

Και λέει τέτοια θλιβεράκι'α: τού φοικτού πολέμου...
πως μοιφυρες, 'Αβεσσαλώμ, 'Αβεσσαλώμ υιέ μου;

Στρατός κουδοῦνι δέν κρατει,
που νόμους συνεκράτει,
κι' άν παρατάσσονται Στρατός,
μα παραιτούται Στρατός.

'Ο φίλος Φιλειλεύθεροι, μη χάσετε θλιμμένοι,
κι' ό Στρατός άν μας άφρησε, πλην ό Στρατούλης μένει.

Κι' ό Βασιλάς, που κιν' α'αυτάς πηγαίνει σ'τά λουτρά του,
λένε πως έλυπήθηκε για τ'α συμβάν του Στρατόου.

'Ανέπιστη παρατίησι' σ'τους χρόνους του μοιραίου,
κι' ό Βενιζέλος τάβαλε μ' άκριδες κι' άρουραίου.

Γεωργική πολιτική, που σώζει την πατρίδα,
και δέν β' άφρηση τρωκτικο και ποτικι κι' άκριδα.

'Όταν άκριδα λαίμαργη θλίπει τόν Κερκυρατο,
μα βλέπει και τόν Ράλλη μπρός ως είδος άρουρατο.

Και ξεφωνίζει σ'τη Βουλή της νυσταγμένης μούρης:
'σ'τους άρουραίου θάνατος και σ'τ' άχθη της άφουρης.

Φόλα, παιδιά, σ'τους ποτικιούς, που τρών με βουλμια,
να φύγουν από τους άγρους να π'νε σ'τά Ταμια.

Ποτικιόι παλτροί δερβάτοι
μου χαλεύουν τ'α κρεβάτι,
και χιλιάδες λιμασμένοι
έλλοχευουν οι σκασιμένοι.

Συντρίφετ' έλλοχευοντα φοικτών άκριδων σμήνη,
και μόν'ο πληρεξούσιος Ακριδας να μας μείνη.

'Η παρατίησις του Στρατόου συζητείται σ'τό φουσατό...
μήπως ήταν άτζ'ιδεντε; μήπως ήταν και πενσάτο;

'Ανάληγος ό Στρατός άφίνει τόν κοπάδι,
και μένουν κεχνητες κηθως τόν Χηνιάδη.

Και λέει για τ'ο καζο φιλειλεύθερα μαζα,
ότι κι' αυτό δέν είναι σάν τ'α κοινά τ'α καζα.

Μά μες σ'της Έβρουσίας
τάς νέας πεδιάδας
βόσκει σωτήη Μεσσάσις
χήνας και Χηνιάδας.

'Ο ει'ρωμχος, έπισταμένους την κατάστασιν ιδών,
'σ'της Πηγής της Ζωοδόχου μένει κάλιν την όδόν,
μόνο πήγε παραπάνω, αυξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει με' άλλα σπήγια και μ' όρίζον' άνοικτό.